

САКЪО КОМАЦУ УНИЩОЖАВАНЕ НА ЧУДОВИЩАТА

Превод от руски: Надя Чекарлиева, 1970

chitanka.info

Когато космически кораб се приближава към непознатата планета от новооткрита слънчева система, всички много се вълнуват. Особено пък, ако по предварителни данни на планетата трябва да има живот. Тогава не само младите астронавти, но дори заслужилите ветерани не могат да си намерят място от вълнение.

Екипажът на кораба просто изгаряше от нетърпение. Капитанът, колкото и да се мъчеше, не можеше да разведри напрегнатата атмосфера.

— Как мислиш, какви ли са тия същества? — със сподавен шепот попита младият метеоролог своя съсед оператора. — Дали там има високо развити разумни същества?

— Разбира се, че има! Нима какво да се съмняваме — отговори операторът на радара. — Тяхното слънце е доста старо, свети си от десетки милиарди години. По всички показатели на планетата има най-благоприятни условия за развитието на живот.

Метеорологът дълбоко въздъхна и се наклони напред.

— Да... Интересно, какво представляват?... Хубаво е, ако са добродушни и да не изглеждат много страшни. Разбирам, че това е предразсъдък, но въпреки всичко не мога да понасям изводи. И защо разумният живот понякога взема уродливи форми?... Ех, ако приличат на нас! Приближаваш се, стискаш ръка и установяваш контакт!...

— Включвам спиращото устройство! — чу се гласът на пилота от репродуктора. — Влизам в орбитата на спътника на планетата, ще направя няколко обиколки и ще се приготви за кацане.

— Спокойно, деца — каза капитанът, като оглеждаше насмешливо момчетата. — Потърпете мъничко. Ние вече сме съвсем близко. Скоро ще можем да правим наблюдения с помощта на оптичните уреди.

Но изведнъж червената сигнална лампичка светна. Всички тревожно вторачиха очи в репродуктора.

— Системата за автоматично подаване на гориво излезе от строя! — излая репродукторът. Това беше гласът на главния механик. — Кацането невъзможно. Не можем да влезем в орбитата на спътника, за да правим оптически наблюдения.

— М-да!... — Капитанът направи кисело гримаса. — Колко време ще ни трябва за ремонт?

— Според мене най-добре е да се върнем в базата...

— Чухте ли? — каза капитанът в микрофона. — Кацането на планетата и оптичното наблюдение се отменят. Този път ще трябва да се ограничим с максимално доближаване до планетата. Ще изпратим ракето-бот-разузнавач, за да се запознаем с възможно по-голяма част от света, който не познаваме.

Космическият кораб влезе в орбита, доста отдалечена от планетата. Ракето-ботът беше готов. Той побра всичко десет души, но капитанът не забрави най-младите. Разузнавачите нямаха много време: поради аварията в системата за автоматично подаване, горивото изтичаше.

Колкото по-ниско се спущаше ракето-ботът, толкова по-прекрасна картина се разкриваше долу. На членовете от екипажа дъхът просто секваше пред величествената панорама. Най-сетне ракето-ботът навлезе в атмосферата на планетата и като разпери крила се плъзна над планините, които вече ясно се виждаха.

— Море! — извика един от младите астронавти, който за миг бе откъснал поглед от оптичните уреди. — Континенти!... Облаци!... Пустини... Планини... Гори...

— Това вече го знаем от наблюденията, които правехме от борда на кораба — спокойно произнесе командирът на ракето-бота. — А някакви животни виждате ли? Тук трябва да има живи същества. Виждате ли признаци на разумен живот?

— Засега е трудно да се каже. Ние летим още на голяма височина — отговори операторът на радара. — Трябва да се спуснем по-ниско.

— Гледайте! — извива метеорологът. — Животно! Да, да, животно... Нещо подобно на гигантски гущер...

— Къде е? — попита пилотът.

— Ето го, ето го! Отляво... Вземете курс към склона, откъдето започва гората.

Пилотът бавно обърна ракето-бота наляво. Сега те летяха съвсем ниско. Долу се люлееха тъмнозелени клони. После между гъстия листак се мярна широка поляна, която преминаваше в степ. По нея нещо бързо се придвижваше. Нещо дълго, кафяво...

— Май наистина са гущери... — измърмори командирът. — На тази планета...

— Връщайте се назад! — изкряска метеорологът, стиснал оптичния уред. — Едно същество точно като нас!

— Какво?! Къде? — развика се пилотът. — Тю, отминах. Сега ще завия.

— А каква е тая прах? — командирът си потърка очите сякаш прахта можеше да проникне в ракето-бота. — Май долу има бой.

— Тъй вярно! — метеорологът прегракна. — Те се бият! Оня, тоя, който прилича на нас, се нахвърли срещу чудовището! Проклетият гущер ей сега ще го излапа!

Вече всичко се виждаше без оптически уреди. Страшният гигантски гущер беше връхлетял срещу другото, също гигантско същество, което си приличаше с членовете на екипажа, както си приличат две капки вода — два крака, могъщ торс, мускулести ръце, загоряло лице, обрасло с гъста брада. Ехото от рева на чудовището и виковете на циклопа отекваше в скалите. Тревата на поляната беше стъпкана. Във въздуха се носеха облаци кафява прах. Земята бучеше под краката на противниците. Гущерът махна с дебелия си гребеновидна опашка, мимоходом повали едно дърво и запрати циклопа в храсталака. Но той се изхитри, скочи на крака и метна срещу страшното чудовище един отломък от скала.

— Брей! — командирът преглътна слюнката си. — Браво! Също като на филм. Като малък съм гледал такива филми с чудовища...

— Тази гадина надви циклопа! — отново се развива метеорологът. — Вижте, вече си отваря муцуната! Ах, горкият, спукана му е работата! — той умолително погледна командира. — Шефе, нима ще допуснем такова нещо? Помощ! Бият ни!

— Я чакайте — командирът беше съвсем объркан. — Не е удобно да се намесваме. Според междугалактичния кодекс това е забранено. Сами да се оправят. Между другото циклопът може би и без наша помощ ще надвие чудовището.

— Как така?! Какво от това, че е забранено! Ами ако ние си приличаме с обитателя на планетата като две капки вода? Изобщо няма какво да му мислим! Вижте колко много са тия отвратителни чудовища, а той е сам.

— Добре! Убедихте ме! — изръмжа командирът. — Оръдието за стрелба!

Като направи един плавен вираж над склона, пилотът рязко пикира надолу. Ракето-ботът за миг се скри сред облаци прах, вдигнати от битката. Моментът беше подходящ — противниците, които се

душеха, за част от секундата се пуснаха. Оптическият прицел беше точен: ракетата, оставяйки след себе си тясна ивица от бледосинкав пламък, не докосна циклопа и се заби право в гърдите на чудовището.

— Чиста работа! — възхити се метеорологът. — Вярно, също като на филм. И аз като малък съм гледал такива филми.

Гигантският гущер, мачкайки храстите и тревите, се сгромоляса на земята. Останалите чудовища в ужас се разбягаха. Пилотът закова ракетобата точно пред слисания циклоп. Командирът се обърна към него чрез автопреводача:

— Надявам се, друже мой, че не сте пострадал? Да не би да сте ранен от някой шрапнел?

Известно време циклопът мълчеше и уплашено се озърташе. После изглежда мозъкът му прие вълните на автопреводача и той размърда устни:

— Не... Не... Нищо ми няма... не съм ранен... — отговори микрофонът. — А вие... Какви сте вие?

— Ние сме от друга галактика. Както виждате — разумни същества, които приличат на вас. Същият биологичен вид! — метеорологът се изчерви и кожата му се покри с бисерни капчици пот. — Кажете, тук много ли има такива като вас?

— Не... На тази планета ние сме съвсем малко...

— И трябва непрекъснато да се сражавате с тия чудовища?

— Не-е... тоест да... — изглежда циклопът се страхуваше от нещо.

— Радиограма от кораба! — прекъсна разговора радистът. — Заповед за незабавно завръщане на ракета-бота. Загубата на гориво непрекъснато се увеличава. След един час излитаме за базата.

— Е, сбогом, друже! — тържествено изрече командирът. — Дръжте се, не се предавайте! Избявайте гущерите! И нека процъфтява цивилизацията на вашата планета!

— Шефе — развълнувано каза метеорологът, когато ракето-ботът започна да набира височина — струва ми се, че на тях горките не им е леко. Чудовищата надвиват циклопите. И нашият познат се чувствуваше зле, макар че не му трябва да взема сили назаем. Е, всички до един ще ги избият тия гущери!...

— А ние какво можем да направим?

— Шефе, хайде да окажем помощ на разумните същества! Искат ми се спокойно и нормално да се развиват. Без всякакви пречки.

Командирът поклати глава.

— Това няма да го бъде. Ние и бездруго нарушихме закона и се намесихме в чужд живот. Според правилата еволюцията на всяка планета трябва да върви по свой път.

— Как така? Нима нищо няма да направим? — огорчи се метеорологът. — Нали говорихме с циклопа и той ни каза, че са малко. Проклетите гущери няма да оставят на мира разумните същества! Ако не се намесим, разумният живот на тая планета окончателно ще загине... И изобщо, всяко правило си има изключение. В края на краищата всичко е много просто. Трябва да наръсим планетата с нашия радиоактивен препарат, който ще действа избирателно — само организма на гущерите.

Командирът се подсмихна.

— Да знам, вие не изпитвате симпатии към гротескните форми на живот... Честно казано, и аз също не обичам много разните му чудовища, при това зловни и кръвожадни... — той за миг млъкна. — Добре. Нека бъде така, както искате вие. Пилоте, направете кръг над материка.

Когато ракето-ботът изчезна в небесната синева, от проходите, иззад скалите, от горския гъсталак, наизлизаха гущерите и се втурнаха към своя изоставен другар.

— Какъв ужас! — възкликна един от тях на родния си език. — Какви бяха тия пришълци?

— Истински кошмар! И през ум не ми е минавало, че изведнъж може да оживее една страшна приказка — каза гущерът-артист като сваляше костюма на циклопа. — Значи такива уродливи форми на живот наистина съществуват някъде из другите галактики. Когато пришълците се приближиха и заговориха с мен едва не умрях от страх.

— Колко жалко! — произнесе режисьорът. — Налага се да отложим снимките за филма за чудовищата. Просто обидно, толкова подходяща планета за снимки в натура. Древност, която оживява. И пейзажът, и аборигените — всичко е толкова подходящо. При това местните гущери, които в процеса на еволюцията още не са се

превърнали в разумни същества, можеха да бъдат използвани в масовките. И ето на, дойдоха тия пришълци и всичко развалиха...

— Знаете ли, ние трябва да бързаме — загрижено се обади асистент-режисьорът. — Сега моят мозък с мъка долови разговора на пришълците в ракета-бота. Те се готвят да отровят атмосферата на планетата с радиоактивно вещество, смъртоносно за организма на гущерите. Ние ще отлетим, а местните жители... Изглежда тяхното положение ще бъде доста плачевно.

— Сбор! — изкомандува режисьорът. — Срочно напускаме планетата. По възможност ще се стараем да не се появяваме от оная страна, където е техният кораб. Пренесете в ракетата тялото на нашия трагично загинал другар.

— Какво нещастие! — изхлипа една артистка. — Толкова млад, толкова красив! Любимецът на публиката! Винаги е играл супермени и изведнъж такава ужасна смърт!... Какво ще кажем на жена му?

— По-добре аз да бях умрял — измърмори артистът, който изпълняваше ролята на циклопа. — Вече никога няма да играя тия отвратителни, кръвожадни чудовища!

Огромните гущери, които приличаха на дракони — висшата разумна форма на еволюцията на влечугите, с наведени глави се помъкнаха към своята ракета. Техните събратя — аборигените, които бяха още много далеко от разумните същества, равнодушно гледаха заминаващите, вдигнали змийските си глави към небето...

Гигантските гущери, царували на земното кълбо в продължение на десетки милиони години, внезапно измрели. Това се случило преди шестдесет милиона години. Казват, че в скелетите на откритите гигантски гущери, са намерени радиоактивни вещества, и техният процент е много по-голям от процента в скелетите на други изкопаеми от същия период. Но и до ден днешен не е точно установено каква е причината за тяхната внезапна, трагична гибел на нашата планета.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
8/1970 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.